

GARABANDAL NIEUWSBRIEF

Nr.23. Maart 2011 Een uitgave van de Stichting Garabandal Centrum Nederland.

J.P. Gouverneurlaan 43, 2171 ES Sassenheim Email: wim@garabandal.nl Tel. 0252214191. Giro 1655361 op naam van W.J. Langeveld met bovenstaand adres. www.garabandal.nl Secretaresse: M. Windmeijer.

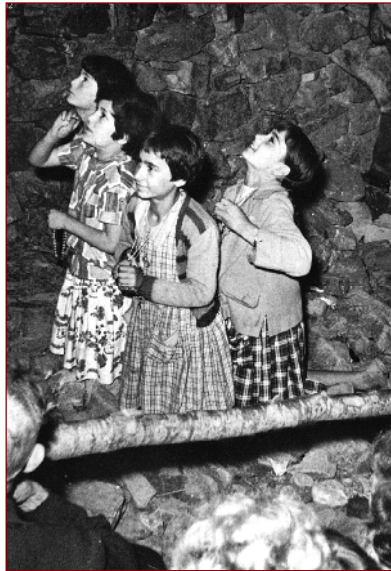
VOORWOORD

Beste Garabandal-vrienden,

Dit jaar is het 50 jaar geleden dat de Moeder van de Heer, als Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel in Garabandal op 2 juli 1961 verscheen.

Kerkelijk feest van Bezoek van de Heilige Maagd Maria aan Elisabeth. (Feest van Onze Lieve Vrouw Visitatie)

Bij de herschikking van de kerkelijke kalender werd het feest verplaatst naar 31 mei.

De verschijningen van Maria werden voorbereid door de aartsengel Michaël, die op 18 juni 1961 aan de vier meisjes van Garabandal verscheen.

De jaren zestig werden gekenmerkt door de grote crisis welke in de kerk uitbrak. Duizenden priesters traden uit hun ambt. Er werd geëxperimenteerd

2 juli 1961. Maria verschijnt in Garabandal met de liturgie.

En er werd getwijfeld aan de transsubstantiatie. Zodat paus Paulus VI de zich genoodzaakt zag om tijdens het 2e Vaticaanse concilie een encycliek te schrijven,

Mysterium Fidei, gedateerd 3 sept. 1965, over de leer en verering van de heilige Eucharistie. Volgens de Amerikaanse theoloog pater John Hardon, s.j. z.g., die in geur van heiligheid enige jaren terug overleed, was het nog nooit in de geschiedenis van de algemene concilies van de kerk voorgekomen dat een paus tijdens een zitting van een concilie op eigen gezag een universele brief aan de gelovigen geschreven. Hij schreef deze om, zoals hij zei, de gelovigen, te beginnen bij de bisschoppen, eraan te herinneren dat de werkelijke Tegenwoordigheid ECHT is kenmerkend en absoluut uniek enz.

In het zelfde jaar juist enige maanden terug, werd op 18 juni 1965 bij monde van de Aartsengel Michaël een 2e boodschap bekend gemaakt. Daarin werd o.m. geopenbaard dat kardinalen, bisschoppen en priesters, op de weg van verloren gaan gingen, en dat er steeds minder belang werd gehecht aan de Eucharistie.

Wij leven nu in 2011. Als er ooit een profetie is uitgekomen dan is het deze wel. Steeds minder

INHOUD:

- * Voorwoord
- * Het wonder dat mijn leven veranderde. Arrupe
- * Garabandal, het dorp spreekt. Getuigenissen Pepe Diez, aannemer. slot
- * Het wonder van de H. Eucharistie

gelovigen gingen naar de kerk Het aantal priesterroepingen daalde dramatisch. Zodat wat Nederland betreft door het priestertekort steeds meer parochies worden samen gevoegd.

Het morele gezag van de kerk werd aangetast door de pedofilie/schandalen van de vijftiger jaren.

Voor de talrijke vijanden van Christus kerk is het een uur van overwinning.

Maar wij weten dat de hemel door middel van de Waarschuwing reddend gaat ingrijpen. Doch de twijfel slaapt niet. Het duurt zo lang zegt men. Ook Wim Langeveld ziet het soms niet meer zitten.

Conchita heeft lang geleden tegen Albrecht Weber gezegd dat voor vlak voor het Grote Wonder, de mensen die nog in Garabandal geloven, je op de vingers kan tellen. Daar zij de datum van het Wonder weet, wordt onze hoop door het lange wachten danig op de proef gesteld. Wim Langeveld heeft altijd Gods H. Wil gezocht, ook wat Garabandal betreft. Een innerlijke stem had mij lang aangespoord om er mee op te houden reclame te maken als Garabandal niet van de hemel kwam. Maria, onze Moeder waakt over ons.

Hartelijk dank als u ons wilt steunen met het Garabandal apostolaat via Giro 1655361

Wim Langeveld. 1 Maart 2011, maand van St. Jozef

DE BOODSCHAPPEN VAN GARABANDAL

18 oktober 1961 - Deze Boodschap bevestigde dat het belangrijk is veel offers te brengen en boete te doen en vaak het **H. Sacrament** te bezoeken Als eerste punt werd gezegd dat de mensen goed moesten leven en als ze dat niet deden, zouden ze daarvoor een zware straf over zich afroepen. Er werd gewaarschuwd dat de beker steeds voller raakte en dat, wanneer de mensen niet veranderden deze straf niet meer te vermijden is.

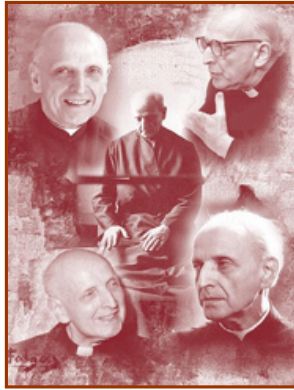
18 juni 1965 - Bij monde van de H. Michaël klaagde O.L. Vrouw dat haar eerste boodschap niet serieus genomen was en zij waarschuwde dat dit haar laatste Boodschap zou zijn. Ze zei dat de beker die eerst steeds voller raakte, nu aan het overlopen was. Zij deelde mede, dat veel priesters, bisschoppen en kardinalen op de weg van het verloren gingen en vele gelovigen met zich meenamen.

Zij betreurde het dat steeds **minder** belang werd gehecht aan de **H. Eucharistie**.

Ze zei dat we Gods toorn door onze inspanningen van ons af zouden wenden als we in oprechtheid er om vroegen, onze verzoeken zouden worden ingewilligd.

Haar laatste woorden waren een aansporing om meer offers te brengen en het **lijden van Jezus te overwegen**.

HET WONDER DAT MIJN LEVEN VERANDERDE

In een toespraak tot de landelijke vergadering van de Italiaanse Eucharistische jeugdbeweging vertelde de teruggetreden generale overste van de Jezuïeten, pater Pedro Arrupe, verscheidene gebeurtenissen die hij 'eucharistische ervaringen' noemde en die een beslissende invloed op zijn leven gehad hadden.

Twee daarvan laten we hier

volgen: het wonder van Lourdes en het wonder van de jonge Japanse die door een atoombom verbrand werd: "De eerste 'eucharistische ervaring' hangt nauw samen met mijn roeping tot de orde van de Jezuïeten. Het gaat om een wonder dat ik meemaakte tijdens de sacramentsprocessie op het grote plein voor de basiliek in Lourdes.

Ik verbleef met mijn familie gedurende de maand augustus in Lourdes. Enkele weken tevoren was mijn vader gestorven en wij hadden besloten de zomer door te brengen in een rustige, geestelijke omgeving. Ik was in die tijd student in de medicijnen in Madrid en in die hoedanigheid was ik in de gelegenheid de zieken te bezoeken. Zij komen allen met geloof en met de hoop op genezing.

Op een dag was ik met mijn zuster op het plein. Kort voor de processie begon, reed er een invalidenwagen voorbij die geduwd werd door een dame van middelbare leeftijd. In de wagen zat een jongen van een jaar of twintig die kromgegroeid was door kinderverlamming.

Het was werkelijk een ontroerend gezicht; het smeken van de zieken herinnerde me aan de zieken in het evangelie die Jezus vroegen: "Heer, als Gij wilt, kunt Gij mij reinigen."

Op het moment dat de bisschop de jongen wilde zegenen met het Allerheiligste Sacrament keek deze op naar de hostie met hetzelfde geloof als waarmee de verlamde in het evangelie naar Jezus opgezien moet hebben. Toen de bisschop een groot kruis maakte met het Allerheiligste stond de jongen genezen uit zijn wagentje op en het volk begon te roepen: "Een wonder, een wonder!" Dankzij mijn bijzondere bevoegdheid kon ik alle geneeskundige onderzoeken bijwonen: onze Heiland had de zieke werkelijk genezen.

Ik hoef u niet te vertellen wat ik op dat ogenblik beleefde en wat een indruk deze gebeurtenis op mij maakte. Ik, de student aan de medische faculteit van de universiteit van Madrid, waar menig ongelovig professor en student lachte om wonderen, ik was getuige geweest van een echt wonder dat Jezus Christus door de

eucharistie bewerkt had, dezelfde Jezus die tijdens zijn leven lammen en zieken genas.

Ik ervoer een grenzeloze vreugde. Het leek me alsof ik naast de goddelijke Heiland stond en terwijl ik zijn almachtige kracht ervoer, leek de wereld om me heen me heel klein. Ik keerde naar Madrid terug: de boeken vielen mij uit de hand, de colleges, de experimenten waarover ik voorheen zo enthousiast was, leken me onbetekenend.

Mijn medestudenten vroegen: "Wat heb je toch dit jaar, je lijkt wel verdoofd! "

Ja, door die belevenis, die steeds meer indruk op mij ging maken, was ik als verdoofd. Het beeld van de zegenende hostie en de verlamde jongen die uit zijn invalidenwagentje sprong, stond mij steeds voor ogen, stond in mijn verstand en mijn hart geprent. Drie maanden later trad ik in bij de Sociëteit van Jezus..."

HET WONDER VAN HET GELOOF VAN HET MEISJE DAT DOOR EEN ATOOMBOM VERBRAND WAS

Ook andere "eucharistische ervaringen" tonen ons de waarde die het allerheiligste sacrament voor ons heeft.

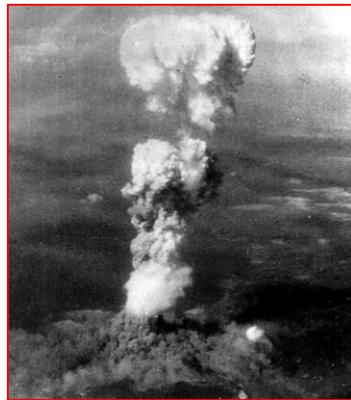
Ik herinner me de geschiedenis van een Japans meisje van ongeveer achttien jaar. Vier jaar tevoren had ik haar gedoopt en ze was een vurig christin. Dagelijks ontving zij de heilige communie in de mis van halfzeven 's morgens, waar ze altijd aanwezig was.

Na de explosie van de atoombom op Hiroshima op 6 augustus 1945, dwaalde ik op een dag door de straten die door het puin van de ruïnes haast onbegaanbaar waren. Op de plaats waar het huis van het meisje had gestaan, vond ik een soort barak, een paar stokken met een dak van stukken plaatijzer. Daarbinnen was een ruimte van ongeveer een halve meter breed. Ik wilde naar binnen gaan, maar deinsde terug voor de onverdraaglijke stank die er heerste.

Het arme christelijke meisje, ze heette Nakamura, lag met uitgestrekte armen en benen op een ruwhouten tafel, ze had alleen een paar verbrande lompen aan. Armen en benen waren veranderd in vier open wonden waaruit etter.

drupte, die op de grond viel. Haar verbrande ledematen leken slechts te bestaan uit botten en wonden.

Ze lag daar zo al veertien dagen zonder dat iemand haar helpen kon of haar schoonmaakte. Ze at slechts een

6 Aug. 1945 een atoombom ontploft boven Hiroshima

beetje rijst dat haar vader, die ook zwaar gewond was, haar gaf. Haar schouders waren veranderd in open, zwerende wonden, omdat ze niet anders liggen kon.

Toen ik probeerde de brandwonden te reinigen zag ik dat ook de spieren aangetast en vol etter waren en een gat vertoonde waarin wel een vuist paste.

Op de bodem van het gat krioelde het van de wormen. Ontzet door deze aanblik bleef ik sprakeloos staan. Na een poosje deed Nakamura haar ogen open en toen ze mij zag, keek ze mij met tranen in haar ogen aan. Ze probeerde me haar hand te reiken, die niet meer was dan een etterende stomp en zei de woorden die ik nooit meer vergeten zou: "*Pater, komt u mij de communie brengen?*" Dit was een heel andere communie dan al die andere die ik jarenlang uitgedeeld had! Met voorbijzien van al haar lijden en zonder te vragen om hulp voor haar lichaam, vroeg Nakamura om dat wat ze al twee weken lang verlangde: de heilige communie, Jezus Christus, haar grote trooster, aan wie zij al maanden geleden haar lichaam en haar ziel had toegewijd om als kloosterzuster onder de armen te gaan werken...

Nakamura stierf nadat ze haar goddelijke Heiland had ontvangen, die haar zozeer beminde en die met verlangen uitzag naar haar komst in het huis van de Vader.

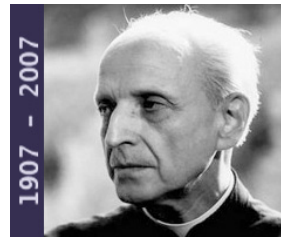
Dikwijls heb ik nog aan dit gebeuren met Nakamura gedacht. Ze heeft mij veel geleerd: de waarde van de eucharistie voor de zielen die haar werkelijkheid ervaren hebben, het verlangen haar te ontvangen, de kracht alle lijden en ontbering te vergeten, de vreugde Jezus te ontvangen, die zoveel groter is wanneer men eronder geleden heeft Hem niet te kunnen ontvangen. De kracht die Christus in de gestalte van het sacrament ons verleent wanneer Hij ons zijn onvergelijkelijke liefde geeft."

Pedro Arrupe sj (1907-1991)

Deze uitzonderlijke man heeft een diepe stempel gedrukt op de Orde van de jezuïeten waarvan hij in 1965, tijdens het Tweede Vaticaans Concilie, tot Algemene Overste werd verkozen. Velen zijn van mening dat deze Spaanse Bask (net zoals Sint Ignatius) de Sociëteit van Jezus heeft hersticht in de woelige

context van de post-conciliaire periode. Hij heeft mogelijk gemaakt dat zij haar wortels opnieuw ontdekte.

Een geestelijk leider

Zijn levensloop was uitzonderlijk. Hij studeerde geneeskunde in Madrid. **Hij was ooggetuige van een genezing in Lourdes** en besliste zijn leven ten dienste te stellen van God. In 1927 werd hij jezuïet. Wanneer in

1932 de Spaanse republikeinen de Jezuïetenorde ontbonden verliet hij Spanje en zette hij zijn studies verder, eerst in België, vervolgens in Nederland en ten slotte in de Verenigde Staten waar hij priester werd gewijd. In New York werkte hij als gevangenis - aalmoezenier. In 1938 werd zijn droom werkelijkheid en vertrok hij naar Japan. Onmiddellijk na de Japanse aanval op Pearl Harbour werd hij verdacht van spionage en eenzaam opgesloten in een kleine, koude cel, 33 dagen lang. '*Een zeer leerzame tijd*', zou hij later zeggen. In 1942 werd hij novicenmeester te Nagatsuka, aan de rand van Hiroshima. Na de atoombomexplosie van 6 augustus 1945 vormde hij het noviciaat om tot hospitaal en wekte ieders bewondering door zijn kunde en toewijding. In 1965 werd hij verkozen tot Algemene Overste van de jezuïeten.

Volgens Jean-Yves Calvez sj die een van zijn assistenten was in Rome, was Arrupe één van de voorvechters van het conciliair réveil en één van de geestelijke leiders van zijn tijd.

Net zoals Dom Helder Camara in Recife en, zij het op een andere manier, Frère Roger in Taizé. Zijn spirituele gedrevenheid, zijn mystiek en gepassioneerd temperament, maar ook zijn grote goedheid die steeds aandachtig was voor de unieke persoonlijkheid van elkeen, straalden over de jezuïeten en over velen in de Kerk.

Zijn inzet voor het geloof en de rechtvaardigheid

Als voorzitter van de Vergadering van de Algemene Oversten van 1965 tot 1983, nam Pater Arrupe deel aan de grote bijeenkomsten van de Wereldkerk. In het bijzonder ijverde hij voor de vernieuwing van het religieuze leven. Hij heeft er krachtig toe bijgedragen dat de jezuïeten hun zending gingen begrijpen als een dienst aan het geloof die inzet vraagt voor rechtvaardigheid. Zijn talrijke reizen brachten hem tot het inzicht tot het inzicht dat het hedendaagse atheïsme, alvast tot op zekere hoogte, zijn oorsprong vindt in het schandaal van de sociale onrechtvaardigheid, in het bijzonder in het Zuidelijk Halfrond.

Kort voordat een hersenbloeding hem aan een 10-jaar durend ziekbed zou kluisteren, stichtte hij de *Jesuit Refugee Service*. Immers, zo zei hij, de vluchtelingen zijn de armsten van de armen. Missionaris tot in het diepste van zijn ziel, verlangde hij ernaar dat het Evangelie verkondigd werd in alle talen en culturen van de wereld. De noodzaak van inculturatie van het geloof was een van zijn belangrijkste intuïties. Zo ook zijn wens dat de jezuïeten als opvoeders ernaar zouden streven mensen te vormen tot "mannen en vrouwen voor anderen".

Drie liefdes

Arrupe leefde in een tijdperk van crisis en in vraagstelling, zowel in de samenleving als in de Kerk. Vaak werd hij niet begrepen, tot in de Sociëteit van Jezus. Paulus VI en Johannes Paulus II, zo verschillend van temperament als ze waren, waren meer dan eens onthutst door de nieuwe wegen die de jezuïeten insloegen vanuit hun aandacht voor de veranderingen die de mentaliteiten en de samenlevingen grondig door mekaar schudden. Arrupe heeft hier veel onder geleden. In het bijzonder omdat voor hem het onomstootbare beginsel en fundament van de Sociëteit van Jezus bestond uit

haar bijzondere belofte van gehoorzaamheid aan de Paus voor de zending.

Gevoelig als hij was voor het liefdevol binnendringen van God in zijn leven, onderkende hij drie grote liefdes in zijn bestaan. Die voor de Sociëteit en zijn medebroeders, tot het einde toe. De liefde voor de Kerk. En ten slotte de liefde voor Christus die het ideaal en het centrum was van zijn leven. □

HET DORP SPREEKT

Getuigenissen van dorpsbewoners en van buiten

1. José Diez - Als bijnaam, Pépé , 45 jaar (1971) Aannemer, gehuwd. Vervolg van 1 - Slot.

Toen ik eenmaal weer normaal gekleed was ging ik onmiddellijk terug naar de menigte, want ik wilde zeker zijn van wat ik gezien had en de mensen ondervragen om te weten te komen of zij hetzelfde hadden gezien als ik. Maar ik moet zeggen dat de meeste mensen uiterst geëmotioneerd en gespannen waren en het was niet gemakkelijk om heldere antwoorden te krijgen. Dit was het geval bij één van mijn zwagers, die nu in Duitsland woont. Ik kwam hem tegen in een straatje en hij zei tegen mij:

"Ah! Pépé! Ik heb het wonder gezien!"

" Oh! Goed zo, Manolo. Wel, ik zou graag willen weten wat je hebt gezien."

Toen – en ik sta mijzelf toe om hem wat plagerig te imiteren, want hij is een stotteraar en zeer nerveus – antwoordde hij mij:

"Pppéppé... I-i-ik h-heb h-h-het w-w-wonder gezien!... Ik heb een k-k-kelk gezien!... Ik heb een h-h-gezien!... Ik heb... and uit de hemel zien komen ... Ik heb een licht "

"Luister, Manolo, weet je zeker dat je dat allemaal gezien hebt?"

En even spontaan zei hij me:

"Luister, Pep-pep-pépé, ik weet niet wat ik gezien heb!"

Verschillende andere mensen zeiden hetzelfde, dat zij een lichtstraal hadden gezien, een soort kelk, iets donkers. Ik antwoordde hun:

"Heren, ik heb niets dergelijks gezien. Het enige dat ik zag was een jong meisje dat op haar knieën was gevallen, de tong uitstak, die zuiver en schoon was; toen de bliksemsnelle verschijning van de hostie en de indruk dat deze hostie levend was, en dat is alles."

Naar mijn mening zagen veel mensen een heleboel dingen in hun hoofd. Het geval van mijn zwager is een typisch voorbeeld. Binnen een paar seconden vertelt hij me dat hij een heleboel dingen heeft gezien, aangezien hij niet weet wat hij gezien heeft! Het ergste is, dat hij wel ondervraagd schijnt te zijn geweest door de Commissie uit Santander. Want hij vertelde mij dat een groep heren hem veel vragen had gesteld; maar ik weet natuurlijk niet zeker of het de Commissie uit Santander betrof. Zeker is wel, dat dit soort verhalen later twijfel hebben gezaaid over de werkelijkheid van het wonder van de zichtbare Communie.

De priesters, die getuige waren van de zichtbare Communie:

Toen Conchita de hostie had genuttigd wendde ik mijn blik van haar gezicht af en terwijl ik om mij heen keek zag ik vier of vijf priesters, die ik kende en die hun toeg droegen, en die het tafereel zeer aandachtig gadesloegen, evenals een lid van de Guardia Civil. Ik wil niet de namen van deze priesters noemen, want we moeten op dit gebied enig respect tonen en ik wil ze niet in verlegenheid brengen, omdat zij geen getuigenis aflegden, ofwel uit angst, ofwel uit gehoorzaamheid aan het gezag. Maar het ergste is dat zij niet alleen geen getuigenis gaven, maar meer nog, dat zij de kwestie hebben omzeild door te zeggen:

" Dit is iets zeer ongebruikelijks, hoogst merkwaardig... maar niet erg belangrijk voor ons."

Ik heb die houding onbegrijpelijk gevonden, want net zoals wij een politiemans erbij halen om een onderzoek in te stellen of een bekwaam arbeider voor een moeilijk werk, waren de aanwezige priesters de meest competente personen om een mening te geven over deze zaak. Als zij het als bedrog beschouwden, dan was het minste wat zij hadden kunnen doen, de hostie pakken... Later, natuurlijk, heb ik veel meningen gehoord: dat het vals was; dat het geënceneerd was; dat Conchita de hostie al voordien in de mond had; dat het niets was, enz. ... Maar ik, wat ik heb gezien versterkt mij in het idee, dat deze priesters bang waren. Zij gaven bewijs van hun lafheid!... En als ik ze door dit te zeggen in verlegenheid breng, moge zij het mij vergeven, maar ik zeg mijn waarheid!... Want zij zijn degenen, die in staat zijn geweest om over dit voor de wereld zo belangrijke punt een beslissing te nemen en om aan te tonen of het wel of niet vals was. Als priesters hadden zij de 4.

hostie kunnen vastpakken en die hebben kunnen laten analyseren en proberen de oorsprong ervan vast te stellen. Maar zij waren bang, zij zijn laf geweest.

Nog iets anders: mijn eigen ogen zouden mij misleiden kunnen hebben, maar ik meen dat er veel andere ogen waren dan de mijne, die zagen wat ik zag. Met zoveel aandachtige blikken lijkt het moeilijk, dat het meisje een goocheltruc met ons heeft kunnen uithalen.

Voorgewende extases:

Ja, ik heb wel enkele voorgewende extases bijgewoond. Maar aangezien ik zelf zoveel echte extases heb gezien, kon ik gemakkelijk en heel snel de valse ontdekken. In feite waren de meisjes in die gevallen genoodzaakt om zich over vlakke stukken te verplaatsen, waar zij gemakkelijk konden lopen. In echte extases gingen zij echter over allerlei soorten terrein, zonder over een hindernis te struikelen, vooruit of achteruit, in zeer moeilijke houdingen, met verbazend gemak en charme. Bovendien maakten zij, wanneer zij de extases nabootsten, korte uitstapjes, een paar stappen in hun huis of een klein stukje in hun straat. Verder duurden deze valse extases nooit langer dan vijf, misschien hoogstens tien minuten als zij speciale moeite deden. Maar de meisjes werden zo nauwlettend door de mensen geobserveerd, dat het moeilijk voor hen was om dat spel verder te spelen en wij ontdekten het gewoonlijk zeer snel. Aan de andere kant duurden de echte extases soms vier tot vijf uur aan een stuk, over zeer moeilijke wegen, zoals de klim naar de pijnbomen en altijd met dat verbluffende gemak, zonder enig teken van vermoeidheid.

De kinderen gaven trouwens het simuleren meteen toe, want de mensen zeiden het hun en ik gaf hun er een standje over:

"Kinderen, wat jullie gisteravond hebben gedaan, beviel me helemaal niet. Waarom deden jullie dat?"

Zij wisten onmiddellijk dat wij het ontdekt hadden en zij deden het niet meer opnieuw.

De nachten van ontzetting:

Ik ben niet helemaal zeker van de data, maar ik dacht dat het zich afspeelde tijdens de nachten van achttien en negentien juni 1962. Tijdens een verschijning, voorafgaande aan deze nachten, verklaarden de kinderen dat zij moesten teruggaan naar de calleja, maar zij wisten niet waarom de H. Maagd hun dat gevraagd had. Het hele dorp was verbaasd over deze mededeling en toen de meisjes vertrokken volgden wij hen op de voet. Toen wij op een bepaalde plaats aankwamen vertelden zij ons dat, in opdracht van de H. Maagd, niemand die grens mocht passeren – geen vaders, geen moeders, geen vrienden – dat zij alleen moesten zijn, op de plaats waar zij de eerste verschijningen hadden gehad. Wij hebben allen dat verzoek gerespecteerd en wij zijn op ongeveer 150 meter afstand blijven staan.

Er waren veel mensen, beslist honderden, en toen hebben we in die duisternis – het was nacht –

geschreeuw gehoord... als iemand die om hulp schreeuwt. Wij werden allemaal bang en vroegen onszelf af wat er aan de hand kon zijn. Op die afstand en in het donker, konden wij de gestalten nauwelijks onderscheiden, noch begrijpen wat zij uitschreeuwden, alleen dat het hen bang maakte alsof er iets met hen gebeurde. Wij hadden de neiging om het pad omhoog te gaan om te gaan kijken, maar niemand van ons durfde het bevel dat zij ons hadden gegeven, te overtreden: Laat niemand voorbij deze grens gaan.

Ongeveer vijftien minuten later kwamen de meisjes naar beneden en zij stopten ongeveer 10 meter van ons vandaan met hun ogen gefixeerd op de plaats waar zij vandaan kwamen. En toen zij dichterbij ons kwamen, merkten wij op dat één van de meisjes haar armen zo hield, alsof zij iets van zich af wilde houden, dat op haar neer zou storten. Het was de eerste keer dat wij haar zoiets zagen doen. Het was heel vreemd... alsof het iets heel ernstig betrof. Zij bleven zo een bepaalde tijd in extase, terwijl hun gekerm veranderde in glimlachen en zij begonnen te praten. Daarna was de extase voorbij. Dat was op de eerste dag.

Toen wij hun vragen stelden, antwoordden zij eenvoudig:

"Wij moeten morgen op dezelfde tijd terugkomen."

De volgende dag brak aan en toen was het erger. De eerste nacht waren alleen Mari-Loli en Jacinta er, maar de tweede nacht was Conchita er ook. Zij gaven ons dezelfde instructies als de nacht ervoor, dat wij niet voorbij die grens mochten komen, dat zij alleen moesten blijven... en zij klommen naar de calleja. Maar deze nacht is werkelijk een verschrikkelijke nacht geweest!... voor iedereen die aanwezig was.

Er was een monnik onder ons die, zodra hij dat geschreeuw hoorde, begon te bidden. De mensen zeiden tegen hem:

"Bid, pater, bid!..."

Gelet op de afstand, minstens 150 meter, konden de meisjes die zin niet horen, maar zodra de monnik begon te bidden, werd het geschreeuw minder. Echter, zodra wij en de priester ophielden met bidden, begonnen de kinderen opnieuw te schreeuwen, en dat duurde wel, laten we zeggen, twintig tot dertig minuten. Toen de zieneressen tenslotte begonnen te bidden, zoals de nacht ervoor en op dezelfde plaats waren, heb ik nooit zoveel angst gevoeld als op dat moment. Ik heb veel moeilijkheden meegemaakt in mijn leven, ik heb me vaak in gevaarlijke situaties bevonden, maar ik heb me nog nooit zo in gevaar gevoeld als die nacht. Veel mensen die daar waren zouden u hetzelfde kunnen vertellen, want ieder van ons heeft die angst gevoeld. Ik voelde mijn benen trillen en onder me wegzakken en ik dacht bij mijzelf:

"Maar... mijn benen dragen me niet meer, dat is omdat ik bang ben!..."

Ik wierp een blik naar degenen die naast mij stonden en ik zag dat het met hen hetzelfde was. Niemand uitte zijn angst, maar we konden voelen, dat die bij ieder van ons aanwezig was. De hele tijd bleven de kinderen doorgaan met hun gejammer en geschreeuw en hun weklagen. Ik herinner me dat Loli zei:

"Wacht, wacht, neem de kleine kinderen eerst mee. Geef iedereen de tijd om te biechten!..."

En geloof me of niet, toen we dat hoorden waren we werkelijk doodsbang. Het was een angst die niet werd geuit in schreeuwen, maar in ons bleef... Wij voelden ons in gevaar, zonder iets te zien. Het is moeilijk uit te leggen. Iedereen keek naar de hemel om misschien te zien wat ons bedreigde, want de kinderen schenen met hun armen iets tegen te willen houden of terug te duwen. Onmiddellijk na de extase hebben wij hun vragen gesteld. Zij vertelden ons:

"Wij hebben de kastijding gezien. Wij hebben iets gezien wat erger is dan verbrand te worden. Het zal iets afschuwelijks zijn..."

We zouden boete moeten doen en gehoor geven aan de boodschappen die zij ons hebben medegedeeld. Persoonlijk denk ik, dat wij nauwelijks aandacht schenken aan al deze boodschappen en dat de wereld van kwaad tot erger wordt. Wij willen niet naar de waarheid luisteren, na alles wat de H. Maagd ons heeft gezegd en ik weet niet waar dat toe zal leiden... Ik denk dat het goed mogelijk is, dat de meisjes hebben gezien wat er zou kunnen gebeuren.

De volgende dag ging het hele dorp biechten bij de eerder genoemde monnik en daarna te Communie. Deze monnik moet daar geweest zijn met toestemming van Don Valentin, die zich liet vervangen wanneer het kon.

Kosmische verschijnselen:

Ik ken enkele evenwichtige, serieuze mensen die mij hebben verteld dat zij kosmische verschijnselen hebben gezien, maar persoonlijk heb ik niets opgemerkt.

De gezegende voorwerpen:

Oh! Dat gebeurde bijna dagelijks. Er waren zoveel gevallen, dat ik er een paar zou willen noemen. Neem bijvoorbeeld het volgende, iets zeer merkwaardigs, dat een oude vrouw van dit dorp overkwam. Zij was op hoge leeftijd en laten we zeggen, een vrouw van geloof - een goed mens. Op zekere dag zei zij tegen Conchita zoiets als:

"Zeg eens, Conchita! Als je de rozenkransen aan de H. Maagd geeft om te kussen, zou je die van mij dan ook kunnen geven?"

"Ja, natuurlijk, waarom niet? Geef mij uw rozenkrans maar en bij de volgende verschijning zal ik hem aan de H. Maagd geven, zodat zij hem kan kussen." Het kind nam de rozenkrans en bij de volgende verschijning gaf zij deze evenals andere voorwerpen aan haar

verschijning. Na de extase gaf Conchita hem aan de oude vrouw terug en vertelde haar:

"Hier, mevrouw, uw rozenkrans is gekust door de H. Maagd."

Maar deze oude dame was niet helemaal tevreden. Zij nam haar rozenkrans en bracht hem naar Jacinta. Vervolgens... en dit is het merkwaardige, waar ik getuige van was, bood Jacinta, in extase, de rozenkrans van de oude vrouw samen met een groot aantal rozenkransen, medailles, kettinkjes en heiligenafbeeldingen, aan de H. Maagd aan. Ik moet vermelden, dat de kinderen sommige dagen zoveel voorwerpen bij zich hadden, dat deze zwaar op hen drukten. Toen het zover was om de rozenkrans in kwestie aan te bieden hoorden wij Jacinta zeggen:

"Ah! U kust hem niet? ... Dat is al gedaan? Oh! Dat wist ik niet! Conchita heeft hem al aan u gegeven? Oh! Ik begrijp het, het is de rozenkrans van Mevr....?" (hier noemde zij de naam van de vrouw, die ik mij niet meer herinner).

Loli schuift een trouwring aan een vinger van een omstander

Ik zeg dat dit een merkwaardige zaak is, omdat niemand, behalve de oude dame, wist dat de rozenkrans al aan de H. Maagd was gepresenteerd. Deze gebeurtenis, die zich voor mijn ogen heeft afgespeeld, heeft veel indruk op mij gemaakt.

Ik zal u een ander verhaal vertellen, dat heel spectaculair was. Op een dag overhandigde een man in mijn aanwezigheid twintig tot vijfentwintig voorwerpen aan Mari-Loli, allemaal door elkaar, en hij zei haar:

"Luister, wij zijn met een groep en komen van heel ver. In plaats van één voor één te komen om onze voorwerpen te geven, ben ik ingeschakeld om je ze allemaal tegelijk te geven, zodat je ze de H. Maagd kunt laten kussen. Sommigen van ons zouden blij zijn als je ze zelf aan de eigenaar zou teruggeven. Zij zijn op dit moment daar aanwezig, maar zij willen zich niet bekendmaken."

Het meisje antwoordde: "Goed, ik zal het de H. Maagd vragen."

Nadat ik het bovenstaande had gehoord lette ik die dag heel goed op de extase en ik observeerde de manier waarop het meisje elk voorwerp gaf om te kussen.

Terwijl dat gedaan werd begon zij ze aan de

eigenaren, die zij die dus niet kende, terug te geven. Terwijl sommigen de artikelen zeer zorgvuldig onderzochten, hoorden wij de ontvangers uitroepen: "Laat mij eens zien of dat werkelijk mijn eigen rozenkrans is... *Laat mij een zien of dit werkelijk mijn ring is...*"

En iedereen liet het ontvangen voorwerp zien en het klopte allemaal, zonder enige vergissing!... Dat was toch moeilijk, want ik u moet zeggen dat dit maar een paar artikelen waren tussen de vele andere die Mari-Loli had gekregen. Ik durf te beweren dat er wel tussen de 100 en 200 voorwerpen waren, allemaal door elkaar: kettinkjes, rozenkransen, trouwringen, medailles enz.... Niemand had dit uit elkaar kunnen halen, alleen de meisjes! Het was wonderbaarlijk om hen te zien! Zij paktten elk voorwerp met het grootste gemak en terwijl zij hun ogen altijd op hun verschijning gericht hielden, zonder ooit naar de persoon te kijken naar wie zij toegingen, duwden zij hier speels een man weg, daar een vrouw en ergens anders een jongedame, om bij de eigenaar van het voorwerp te komen. Daarna deden de meisjes het voorwerp over het hoofd, aan de vinger of in de hand, met een buitengewoon gemak! Het kwam veel voor - ik zou zeggen dagelijks.

De oproepen:

Ik ging bijna elke avond naar buiten, zo sterk was mijn verlangen om geen enkele extase te missen. Echter, op bepaalde avonden in de winter, wanneer het weer werkelijk heel slecht was, heel slecht, en na een dag hard werken, kon ik denken: vanavond ga ik naar bed. Maar het was sterker dan ik;

Conchita wacht op een inwendige oproep

ondanks slecht weer en vermoeidheid ging ik langs elk huis van de meisjes. In die tijd was hun deur altijd open voor iedereen. Ik vroeg hun dan: En, gaan jullie vannacht een extase krijgen?

Afhankelijk van het geval antwoordden zij "ja" of "nee".

Weet u, zij wisten het van tevoren. Zij hadden ons verteld dat zij inwendige oproepen ontvingen. Als zij geen oproep hadden ontvangen antwoordden zij ontkennend, met droefheid. Als zij aan de andere kant wel een oproep hadden gehad, antwoordden zij met een grote glimlach:

"Ja, ik heb al een oproep gehad, of: ik heb al twee oproepen gehad, of: ik heb drie oproepen gehad...". Wanneer zij zeiden dat zij de derde oproep hadden gehad, dansten zij bijna van vreugde. Als zij zeiden dat zij de derde oproep hadden gehad, begon de extase bijna

onmiddellijk. Ik heb dit zelf vaak meegemaakt. Het was bovennatuurlijk... het was voor mij voldoende om hun droefheid of hun glimlach te zien om het antwoord te weten.

Plaatsen die bezocht werden

Het kerkhof van Garabandal

Vaak gingen zij in extase de oude mensen of de zieken bezoeken, die niet naar buiten konden. Zij gaven hun dan het crucifix om te kussen. Zij bleven kortere of langere tijd bij hen en wanneer zij vertrokken gingen zij ofwel de straten op ofwel naar de pijnbomen of naar het kerkhof. Zij gingen dikwijls naar het kerkhof. Eerst gingen zij het kerkhof binnen en hielden stil voor bepaalde graven... bijna altijd 's nachts. Maar tijdens deze wandelingen liepen niet veel mensen mee. Zij bleven liever buiten de begraafplaats staan. De meisjes gingen het kerkhof binnen alsof het hun huis was. Ik heb nooit een spoortje angst gemerkt, hoewel zij ongeveer twaalf jaar oud waren. Ik ben er zeker van dat als ik ze - in die tijd of zelfs nu nog - in hun normale toestand (dat wil zeggen niet in extase), 's nachts naar het kerkhof had willen sturen, welnu ... zelfs met behulp van kettingen zouden zij zich niet over de drempel laten trekken. Trouwens wij, die hun vergezelden, hielden er niet erg van om het kerkhof binnen te gaan. Sommige deden het wel, maar dat waren er niet veel. De meisjes gingen er heen, ongeacht het weer: bij sneeuw, regen of mooi weer. Wanneer zij eenmaal op een bepaalde plaats waren aangekomen, ofwel binnen ofwel buiten, dan vielen zij op de knieën en begonnen te bidden alsof zij iets wilden vragen voor de overledenen of hun familie. En zij baden zó goed... zó goed!

De conclusies van Pépé:

Ik geloof dat de H. Maagd hier veel wonderen heeft verricht, maar het schijnt dat er nog veel meer nodig is om de mensen te laten geloven.

Ik ben er van overtuigd, dat het allemaal waar is: de gebeurtenissen die zich vlak voor mijn eigen ogen hebben afgespeeld. Wat betreft de profetieën die Conchita heeft aangekondigd, de profetieën die de H. Maagd haar heeft geopenbaard, daar geloof ik in en ik zou iedereen die de gebeurtenissen van Garabandal begrijpt, aanraden om erin te geloven en vertrouwen 7.

te hebben. Dit is een heel persoonlijke raad die ik geef, maar ik zeg dit omdat ik geloof dat het de waarheid is en ik geef die raad ook aan allen die nu luisteren naar mijn verhaal, terwijl zij niet weten wat er in Garabandal is gebeurd: laten ze goed weten, dat ik zeker geloof in alles wat er hier is gebeurd. □

DE AANBIDDING VAN DE EUCHARISTIE

Uit de encycliek, *Ecclesia de Eucharistia*, van Johannes Paulus II. Witte Donderdag, 17 april 2003:

De aanbidding van de Eucharistie buiten de Mis is van onschatbare waarde voor het leven van de Kerk. Deze aanbidding is nauw verbonden met de viering van het eucharistische offer. De het brood en wijn intact zijn komt voort uit de viering van het offer en is gericht op de sacramentele zowel als de geestelijke communie. Het is de

taak van de Herders ook met hun persoonlijke getuigenis ertoe aan te moedigen om de eucharistische aanbidding, in het bijzonder de uitstelling van het Allerheiligste Sacrament, alsook de aanbidding voor Christus aanwezig onder de eucharistische gedaanten, te koesteren.

Het is mooi om bij Hem te zijn, om dicht aan zijn borst te liggen als zijn geliefde leerling, en om de oneindige liefde te voelen van zijn hart. Als het christendom zich in onze tijd moet onderscheiden, met name in de "vaardigheid van het bidden", hoe zou men dan geen nieuwe behoefte kunnen voelen om lang te blijven in geestelijk gesprek, in stille aanbidding, in een houding van liefde, vóór Christus die aanwezig is in het Allerheiligste Sacrament? Hoe dikwijls, dierbare broeders en zusters, heb ik dit ervaren, en heb ik hieruit kracht, troost en steun gevonden!

Talrijke heiligen hebben ons het voorbeeld van deze praktijk gegeven, dat herhaaldelijk is geprezen en aanbevolen door het Leergezag. De heilige Alfonsus Maria de' Liguori onderscheidde zich in het bijzonder op dit gebied en hij schreef: "*Onder alle uitingen van vroomheid is de aanbidding van Jezus in het Heilig Sacrament de eerste na de sacramenten, die aan God het dierbaarste is en voor ons zeer nuttig.*" De Eucharistie is een onmetelijke schat: niet alleen haar vieren, maar ook in aanbidding voor haar verblijven buiten de Mis maakt het mogelijk te putten uit de bron van de genade zelf. Een christelijke gemeenschap die

ernaar verlangt het gelaat van Christus beter te beschouwen, in de geest die ik heb voorgesteld in de apostolische Brieven *Novo millennium ineunte* en *Rosarium Virginis Mariae*, moet dit aspect van de eucharistische aanbidding, waarin de vruchten van het lichaam en het bloed van de Heer groter en talrijker worden, eveneens ontwikkelen, die de vruchten van onze gemeenschap met het Lichaam en het Bloed van de Heer verlengt en versterkt.

"De gelovigen mogen niet verzuimen in de loop van de dag het Allerheiligste Sacrament te bezoeken, dat volgens de liturgische wet in de kerken met grote eerbied op een prominente plaats bewaard moet worden. Zo'n bezoek is een teken van dankbaarheid, een uitdrukking van liefde en een erkenning van de aanwezigheid van de Heer. (Paulus VI) □

Te verkrijgen bij de Stg. Garabandal Centrum:

Het boekje, *Rond het H. Sacrament*

Een kleine bloemlezing over de dogmatische en mystieke kant van het H. Sacrament.

Prijs: € 3,- inclusief verzendkosten

Email: wim@garabandal.nl

De encycliek, *Mysterium Fidei*, van Paus Paulus de VIde over de H. Eucharistie. Prijs 3 euro inclusief verzendkosten.

De videoband of DVD. *De Boodschap van Garabandal* 8 euro inclusief verzendkosten.

De Schotse vereerder van het H. Sacrament, Margaret Sinclair Prijs € 3,- inclusief verzendkosten

